

umrl Ozmec Jožef, posestnik. V najlepši moški dobi 52 let je moral zapustiti svet. Kot skrben gospodar je še v sredo ves dan pridno delal, zvečer, ko je opravil konje, mu je postalo slabo. Napravil je še par korakov proti studencu, da bi si zmočil glavo, pa je padel ter bil takoj mrtev. Redki so taki, kot je bil rajni. Rad je pomagal vsakemu siromaku. Že več let je nosil kal boleznih ter je iskal pomoči pri zdravnikih, a vse zaman. Kako je bil rajni priljubljen pri ljudeh, je pokazal pogreb, ki se je vršil ob obilni udeležbi ljudstva, ki so kijub velikemu delu prišli, da ga pospremijo na zadnji pot. Na pokopališču je imel poslovljni govor domači g. župnik in nobeno oko ni ostalo suho. Rajni zapuščala dve hčerki ter ženo, katerim izrekamo sožalje. — Na Breznici je umrla Prejac Marija po dolgi in mučni bolezni. — V Cvetkovicah je umrl Franc Petek, ki je bil šaljiv ter je rad pel. — Naj rajnim sveti večna luč!

V slovenske vrste je posegla smrt na apaškem polju. Umrla je v Apačah gospa Ana Žižek v 54. letu starosti. Rodom je bila iz Črensovec. Njeni domači so naročili slovenske pevke, ki so v cerkvi in ob grobu ganljivo zapele prelepe žalostinke: Vigred se povrne, O duša, pojdi, Kaj je človek. Upamo, da bodo tudi drugi Slovenci ob smrti svojih dragih naročili slovenske pevke, ki niti najmanj s svojim nastopom ne zaostajajo za onimi pevkami, katere Slovincem niti ob grobu ne privoščijo slovenske pesmi. — V Grabah je v starosti 62 let umrla preužitkarica Marija Magdič, dolgoletna vdova, rodom iz Turnišča. — V isti starosti je za vedno

zatisnila oči Marija Vogrinčič, doma od Sv. Helene v Prekmurju. — Naj počivajo v miru!

Umrla je mati deset sinov in dveh hčera. Dne 25. marca smo pokopali Belinc Amalijo, posestnico iz Pilštanj. Dopolnila je 73 let ter je bila 49 let in 11 mesecev zvesta žena ter gospodinja svojemu možu Mihaelu. Bog ji je dal, da je rodila 10 sinov in 2 hčeri. Amalija je bila okrepana s tolažili sv. vere, sveto popotnico je prešla 10. marca t. l. Pogreb je vodil domači g. župnik Rauter Jakob in g. kaplan, ki je na pokopališču pred veliko množico ljudi orisal raj-

kino življenje. Naj ji sveti večna luč, vsem pa, ki jo pogrešajo, iskreno sožalje!

Smrt uglednega farana. Na Ponikvi ob juž. ž. smo spremili k zadnjemu počitku daleč naokoli znanega gostilničarja in železničarja Jožefa župnek, p. d. Štofle. Bil je vesele narave in vedno je povedal kaj šaljivega, čeprav je imel visoka leta. Dočakal je 83 let. V njegovo hišo so prihajali vedno krščanski listi, ki jih je rad prebiral. Kako je bil priljubljen, priča njegov pogreb, katerega so se v obilnem številu udeležili znanci in prijatelji. Zapuščala ženo in dve hčerki. V miru počivaj!

Spori okrog cen modre galice

Galica je važno sredstvo v kmetijstvu. Z njeno raztopino se najuspešneje zatirajo razne bolezni, predvsem peronospora na vinski trti in škrlup v sadovnjakih. Radi važnosti galice pri zatiranju rastlinskih bolezni vse države skrbijo za dovoljne količine tega za kmetijstvo važnega sredstva in za primerno ceno, kajti kmetijstvo kot najmanj donosna panoga ne prenese visokih cen galice.

Naša država je rešila vprašanje modre galice s pogodbo, sklenjeno 5. aprila 1930 z domačo tovarno »Zorka«. Ta pogodba poteče meseca junija letošnjega leta. Pri tovarni »Zorka« je udeležen izključno tuji kapital. Centrala tovarne je pred tremi leti bila prenešana iz Subotice v Beograd. S pogodbo se je naša država obvezala, da

bo od 1. junija 1930 do 30. junija 1940 zacarinila uvoz modre galice iz drugih držav za 12 zlatih dinarjev (168 navadnih dinarjev) za 100 kg. V zameno za to pa se je tovarna »Zorka« obvezala, da ne bo prodajala galice draže kot je cena angleške galice, računajoč pri tem stroške prevoza iz Anglije k nam. Prav tako se je tovarna obvezala, da bo proizvajala kakovostno dobro (98—99%) modro galico, in to toliko, kolikor je država potrebuje. V pogodbi je izrecno poudarjeno, da se ceni ne sme priračunati carina na tujo galico. Toda že od leta 1931. dalje naše kmetijske organizacije, preko katerih se kmetijstvo oskrbuje z modro galico, opažajo, da se gornja pogodba izvaja na škodo našega kmetijstva. Naši kmetje so namesto enega stalno plačevali

Tudi cerkve niso varne pred izstrelki! Zadetek granate. — Križani še enkrat trpi...

Da ni vojakom dolgčas, so jim namestili v francoski Maginotovi črti knjižnico

Angleški letalski minister Samuel Hoare nadzira mlade kadete, ki se vežbajo za letalce

Soproga predsednika angleške obrambe gospa Churchillova se zabava z mlado lisico

govni rovi, ki potekajo pod tem mestom in sedaj morajo prebivalci gledati brez pomoči, kako se jim hiše polagoma, toda nezadržno vdirajo v zemljo. Neki delavec na cesti je prvič opazil ta pojav. Videl je v pročelju neke hiše, pred katero je delal, kako se je napravila razpoka, ki se je hitro večala. V mestu si priza- devajo policija, gasilci in mnogi prostovoljci, da bi izpraznili občinske in zasebne hiše, banke trgovine in pošto. Skušajo rešiti, kar se še rešiti da, prebivalci pa so se zatekli v kmečke hiše in hleve v okolici.

Davna priča krščanstva. Iz Neapla poročajo, da so v razvalinah mesta Herkulanum, ki ga je leta 79. po Kristusu zasul izbruh Vezuva, v neki imenitni

»Če ga je kaj moža, bo priznal resnico. Če pa bo tajil, se bova dala; bova videla, kdo ima prav. Dohtarja si bom vzel, Hudnik je še vsakega lisjaka ujel.«

»Kaj praviš, Jurij? Dohtarja? Hudnika? Proti gospodu?«

»Svojo čast bom branil.«

»Ne sili z glavo skozi zid! Počakaj še!«

»Jutri ga grem tožit. Zdaj pa, Tilka, amen s tem.«

Obrnil se je in stopil z mogočnimi koraki po sobi gor in dol.

Jurij Končnik je imel gostilno »Pri lipi« v Šentanelu. Star je bil šest in trideset let. Bil je postaven mož z gostimi črnimi lasmi. Čeden je bil na pogled, le stisnjene ustnice in ostra brada, ki sta dajali obrazu drzen videz, so nekoliko kazile njegove lepe poteze. Ljudem tudi ni bilo prav, da je nosil glavo preveč visoko in da je korakal kakor kak general. To pa mu je ostalo od vojakov in tudi z najboljšo voljo bi se tega ne bil mogel odvaditi.

Jurij je namreč pri vojakih spravil do narednika. Ker mu je bila taka čast in služba všeč, ni šel domov, ko je svoj rok odslužil, ampak je sklenil, da bo ostal pri vojakih. Šest let je še služil.

Tedaj so mu umrli oče in kmalu nato še starejši brat; tako je prišla domačija na njega. Vrnil se je domov in prevzel gostilno »Pri lipi«, ki je bila že doslej na dobrem glasu, Jurij pa ji je sloves še dvignil. Zaradi

svojega znanja, svojega premoženja in svoje podjetnosti ter spretnosti se je v domači občini kaj hitro uveljavil in že po enem letu prišel v občinski odbor.

Kmalu se je jel ozirati po družici; tedaj mu je oko obviselo na Tilki, ki je bila edina hči bogatega vaškega trgovca Marka Senčarja. Tilka, ki ji je bilo štiri in dvajset let, je bila postavno dekle, vitka, z velikimi modrimi očmi, z zlatorumenimi lasmi in je veljala za najlepše dekle v vsem Šentanelu. To je Jurija še bolj podžgalo, da je hotel prav njo za ženo. Šentanelci so ji pravili: »zlata Tilka« in sicer zaradi njenih las, pa tudi zaradi bogate dote, ki jo je čakala.

Toda njen oče je bil samosvoj in trmast mož; prav Končniku ni hotel dati Tilke, nekaj zaradi tega ne, ker je mislil, da je Juriju le za denar, nekaj pa zaradi tega, ker neke stare jeze z rajnim Jurijevim očetom ni mogel pozabiti.

Ko ga je stari prvič odbil, mu je Jurij tako zameril, da drugi ni več prišel, in s Senčarjem odtlej ni hotel več spregovoriti. Tem bolj se je oklenil Tilke, ki je vsa gorela zanj, in je hotel po sili priti do neveste.

Dalj ko četrt leta so se dajali sem in tja, Juriju njegov ponos ni pustil, da bi bil odnehal ali se še kdaj do Tilkinega očeta ponižal, stari Senčar pa je hčerki zlepa in zgrda prigovarjal, naj se odreče Juriju, češ: Končnikovi so že od nekdanj na glasu kot prevzetni ljudje,